

ГОТУМЬСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАТЦВА

„ГОТУИСЬ”

Журнал пластового новацтва
“HOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children
Видає Головна Пластова Булава

Відповідальний редактор:
пл. сен. Леся Храплива
Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 9, New York
Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“PLAST” Inc.
140-142 Second Avenue
New York 3, N. Y.

З М І С Т :

Дві книжки	1
Золоторогий баранчик	2
А що там за цим отвором?	6
Прощальна пісня „Нового Сокола”	8
Хляп стає до змагань	13
З новацького світу	17

ВІТАЮ ТЕБЕ З ІМЕНИНАМИ!

- В місяці жовтні мають свої іменини:
2. Евстахія (Стася)	16. Діонізій (Дизьо, Денис)
3. Агапій	18. Харитина (Харитя)
6. Іван, Івась	19. Тома (Хома)
7. Текля	20. Сергій
13. Григорій (Гриць)	21. Пелагія і Таїсія (Тася)
14. Марія (це велике свято По-
крови, Божої Матері, Опікун-
ки України)	22. Яків
15. Юстина	24. Филип (Пилип)
	26. Карпо
	29. Лонгін (Льоньо)
	31. Лука (Луць)

УВАГА!

УВАГА!

ВСІ ПЕРЕДПЛАТИ ТА ДАТКИ

НА „ГОТУИСЬ”

СЛАТИ НА АДРЕСУ:

„PLAST” Inc., 140-142 2nd AVE., NEW YORK 3, N. Y.

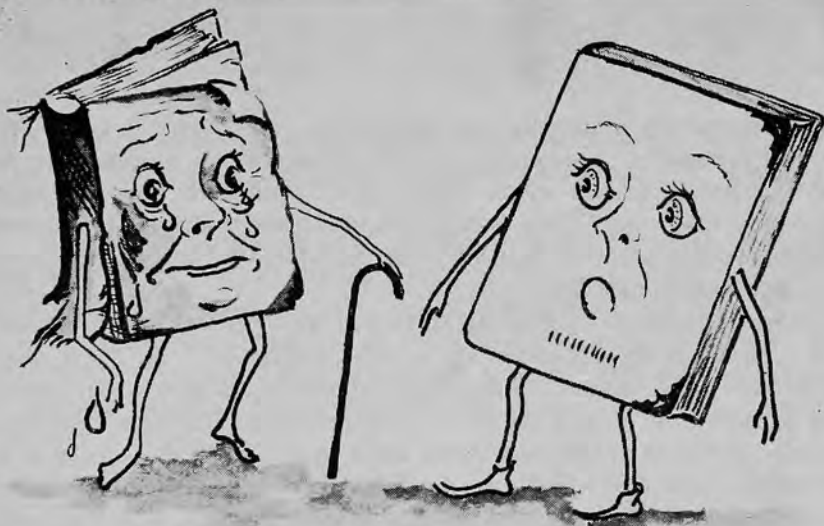
ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 4 (59)

Жовтень

1960

Мал. І. Савойка

Л. Хр.

ДВІ КНИЖКИ

Зійшлися дві книжки
Галі та Оришки.
Одна чиста, мов на свято,
Друга — вся пом'ята.

Бо знає Оришка,
Що добрий друг — книжка,
Пильно лиш її читати —
Розкаже багато.

Бо тільки Оришка
Дочитає книжку,
Має здавна добру звичку:
Кладе на полицку.

Візьме книжку Галя —
(Довго отягалась!)
Зараз пальці всі немиті
На книжці відбиті.

Кине книжку Галя —
(За котом погналась!)
Впаде книжка десь під ноги,
Позгинає роги.

Так росте Орися,
Щодня щось навчиться.
А що буде Галя знати?
Скажіть новачата!

Сестричка Лєся

ЗОЛОТОРОГИЙ БАРАНЧИК

(Закінчення)

Золоторогий баранчик щасливо переплив океан у скриньці на великому кораблі. І зрештою станув на виставі у крамниці в великому американському місті. Біля нього покладали крамарі всуміш гаптовану кіргізьку¹¹⁾ шалочку, грузинський¹²⁾ ніж із цяцькованою ручкою, литовський¹³⁾ тканий пояс та ярко розмальовану московську деревляну ляльку.

Баранчик стояв та мовчав. Мовчали теж всі інші предмети. Прохожі кидали байдуже оком на це все „російське“, як вони казали, добро. Але вони не знали, яка тиха дружба була поміж баранчиком, поясом, шалкою й ножем, а як відверталася від них московська лялька. Вони не знали, як мріяв пояс про свої тихі литовські ліси, як бачив у сні ніж хоробрих лицарів-джігітів, як тужила шапочка за своїми гарячими степами, та що думав весь час золоторогий баранчик із карпатських гір.

Так було довго-довго. Аж ввійшов у крамницю пан із хлопчиком. Хлопчина став цікаво розглядатися та вкінці показав пальцем на баранчика:

— Татку, прошу мені купити цю забавку! — промовив гарною й чистою українською мовою.

Батько поглянув та усміхнувся:

— Ти добре вибрав, Юрчику! Коли я ще був такий, як ти, бавився такими ж баранчиками, що їх наші гуцули приносили з Кар-

11) Кіргізи — нарід в Азії, що ним володіють тепер большевики.

12) Грузини — хоробрий нарід на горах Кавказу, на полудневому пограниччі України. Вони довго не піддавалися москалям та завзято воювали проти них. Про ті бої написав наш поет Тарас Шевченко і свою поему „Кавказ“.

13) Литовці живуть на північ від України. Колись Литовське Князівство перебрало було мову, віру й звичаї Княжої Русі-України. Тепер Литва теж під московсько-большевицьким пануванням.

пат аж у Львів. А цей — і взяв баранця в руку та прочитав печатку на ньому. — Цей теж з України. Прислали його тут наші вороги, щоб похвалитися перед чужинцями не своїм, а нашим добром. Отже ти дістанеш його від мене на ім'янини.

Юрчик сказав: — Дуже, дуже дякую! — І навіть не дозволив продавщиці загорнути баранчика в папір, бо для цього треба було б випустити його з рук, а Юрчик не хотів.

**
*

Коли Юрчик їхав цього літа в табір, баранчик сидів у його наплечнику, завинений аж по золоті ріжки — у теплі Юркові скарпитки.

Як лиш Юрчик розклав свою постіль на польовій лежанці, баранчик заховався під подушку, у рожевій, пухнатій Юрчиковій піжамі.

А коли братчик бунчужний робив вперше перегляд кімнат, відкинув подушку та похвалив Юрчика. Бо під подушкою не було нічого зайвого: ані брудних скарпиток, ані мокрих купелевих штанців. Була лиш сама піжама, і та гарненько та рівно складена. Тільки в одному місці виглядав з-під неї якийсь підозрілий горбок... Так братчик найшов золоторогого баранчика. Оглянув з усіх боків, усміхнувся та сказав:

— Це дуже гарний баранчик! А ти не хотів би показати його цілому таборові?

— Ні! — Відпалив Юрчик, червоний, мов буряк.

— А чому?

— Бо це правдивий, з України. Я нічого іншого такого не маю. А хтось міг би його мені знищити...

— Це — як хочеш. — Сказав братчик та уважно поклав баранчика, ще й рукавом піжами прикрив, а сам почав переглядати Богданкове ліжко.

**
*

Потім був вогник і вечірня молитва. При вогнику всі разом назвали табір: „Карпатська Полонина”. Кожний кричав якнайголосніше цю назву, а Юрчик ще голосніше за всіх. А ще перед молитвою всі братчики освітили ручними ліхтариками підніжжя таборової щогли. І всі побачили біля нього висипану з землі правдиву гору. Вся вона була обтикана смерековими гілками, тільки на верху була полонина, на ній правдива колиба з патичків, а біля коли-

би хлопчик-гуцулик із сопілкою. Його окружили дерев'яні овечки. Навіть і собаки-вівчаря не бракувало.

**
*

Після молитви всі пішли спати у свої курені. Звечора було дуже темно, аж опісля вплив на зоряне небо великий місяць. І побачив поміж вівцями наполовині Юркового золоторого баранчика. Навіть місяць не знав, як він туди дістався. Знав тільки братчик, що стояв на стійці. Він пильно слідував за Юрком, але зівсім не дивувався і не перешкоджав йому.

Зате здивувався Юрчик зранку! Замість звичайного свистка збудив його та його товаришів — свист баранчика.

Того ж ранку братчик писар прочитав у наказі:

„Новаки табору „Карпатська Полонина!“

„На всі зайняття буде Вас скликати свист золоторого баранчика. Прислухайтеся йому добре, бо цей баранчик справді зроблений в Україні.

Підхорунжими в таборі будуть кожного дня ті новаки, що сповнять якесь найкраще діло. На сьогодні назначуємо підхорунжим новака Юрка”.

Кінець

Братчики та новаки із табору „Над Водою” біля Дітройту, Америка, вітають усіх читачів „Готуйсь”.

Дорогий „Готуйсь“!

„Ластівочки“ висіли рюшечки на
ікону Матері Божої.

Катруся висіла стільки.

А Маруся стільки.

А Гануся найбільше.

Ершечка стільки.

Юстичка стільки

Калечка стільки

А Поля покинула, до лона
роста.

І ніхто не помітив. Чи ти думаєш
що Мати Божої буде ніж радити?

Упашиш как.

„Ластівочки“

Мал. Р. Баб'юк

А ЩО ТАМ, ЗА ЦИМ ОТВОРОМ?

Нас було чотири: Влодко — Шкварок, Куба — Волокита, Нестор — Скакун і я — Віктор, а звали мене Микита.

Шнур до кілка при землі вже був прикріплений, грубий дрючок лежав при отворі. Ліхтарка ждала сірника. Влодко шукав його по кишнях. Не міг знайти. Певно крізь діру висунулись подорозі.

— Ну, де твої сірники? Ми все принесли, а ти? — нетерпеливився Нестор, що легко спалахував.

— Ще через тебе не підемо! — докинув і я собі та почав свистати.

Влодко засоромився. Цілий почервонів. Брудною рукою відгорнув чуприну, витер уста та замазав собі ціле обличчя. Вже геть розгубився. Ще трохи, може був би і заплакав.

— Хлопці, ша! В мене є сірники. Не багато, але стане.

З довгих, бездонних кишень Волокита витягнув кілька сірничків і коробку. Всім полегшало. Можна іти, значить.

В цій хвилині пригадалось мені, що там можуть бути лиси, а може ще яка інша звірина, хто його знає?

— А як там лиси сидять собі, га?

Хлопці трохи остигли в запалі. Перед нами хмарно насупив-

ся не надто великий отвір. Але що поза ним?

— Давай шнура! Як рішили йти, то йти!

Волокита взяв дрючок і шнур. Всадив дрючок крізь отвір, щось там стукав. Я засвітив ліхтарку. Куба всадив ліхтарку і голову в середину та став пхатись крізь діру. За хвилину щез в отворі. Ми стримали віддих.

— А ну-ко хлопці! — весело гукнув Волокита, — ходіть сюди!

Один по однім пхаємось крізь отвір. От і печера. Темно. А як звикли, бачимо, що печера мала, низька, але ми стоїмо всі.

— А осьде хлопці, чи не новий це отвір?

— Не лізь поперед батька в пекло! — дуже серйозно сказав Куба, відсуваючи мене від отвору.

— Бач, як згордів! — подумав я, — коли прирівнює себе до батька. Та все таки він в шостій, а я в п'ятій!

А Куба вже був у другій печері. Щось неприємно запищало, злопотіло крилами.

— Це тільки величезний лилик. Світить свої свічечки!

Ця печера була ширша, довша, але не вища. З кутка дивилось щось на нас блискучими очима. Але не рухалось. Я взяв дрючок і легко порушив. Щось

задзвеніло. У світлі лямп стояв свічник. Мосяжний. А там ще щось. Ми йшли далі, тримаючись шнура, так, як наказував пан Кипарук. Печера звужувалась та похилилася все щораз більше вниз. Свічки стали гаснути. Блимала тільки лямпочка. Ставало трохи ніяково, хоч ми і відважні хлопці. Йшли ми мовчки.

— Вертаймось! — крикнув нараз Волокита. І не треба було нам повторяти.

Тепер перша печера видалася зовсім ясною. Крізь отвір синіло небо. Майже без труду вийшли ми знов на поле. Вимазані, брудні, але горді. Цікаво, чи дійшли б ми цим ходом аж до міста. Пан Кипарук казав, що він кінчається аж під старинним манастирем. Там у пивницях є величезна залізна брама, замкнена на тяжкі колодки.

— Я гадаю, що той хід вже завалився і пройти не можна, — сказав своє слово наш Волокита. — А чи бачили ви там кості? — додав по хвилині.

— Де? Які кості?

— А там, де ліхтар, було видно.

— Ну то що? — буркнув нерадо Влодко.

— Як то „що?“ Там хіба люди погибли. Та ж там колись ховалися наші, як татари йшли через Покуття Чорним Шляхом. Так розказують старі люди.

— А ось пан Кипарук казав, що він, з другим ще хлопцем ходив аж до цих залізних воріт. Я сам це чув, — переконував я товаришів.

— Е, коли це було! Він тепер старий дід!

— Але ми таки були, були, були! — скакав собі Нестор, бо він був Скакун.

Сонце зайшло. На обрії було червоно, немов пожежа по татарах. Від сторони ліска ішов по стерні осінній вечір.

Усі посхоплювались на ноги. До дому ще далеко! А що скаже тато, як пізно прийду? — думав я, і приспішив ходу.

А це вхід до печер у селі Страдчу під Львовом, прикрашений статуєю Матері Божої. У цих печерах ховалися колись люди перед нападами татар. На світлині українські дівочі школи зі Львова відвідують ці печери.

Тетяна Душенко

Прощальна пісня табору „Новий Сокіл”

Музика пл. Залеські і Душенко

Звивайте шатра і прапори Відходить Сокіл в далечинь.
За нами зеле - ніють бори, В Чорнім Ярі дрі - ма - є ринь.

Звивайте шатра і прапори,
Відходить Сокіл в далечинь.
За нами, зеленіють бори,
В Чорнім Ярі дрімає ринь.

Прощай, незбагнена природо,
Прощайте, впоряд і наказ!
Як сонце, що тепер заходить,
Ми ще повернемось до вас!

ЧИ ЗНАЄТЕ ЩО...

... на острові Ява знаходиться озеро, яке випускає великі бульки. Пара та гази, що творяться у воді, збираються у бульки біля 6 стіп (майже два метри!) у промірі. Вони підносяться високо в повітря та там голосно тріскають.

... пава це знак індуського божка Крішни. Вважають її свя- тим сотворінням 250 мільйонів індійців в Азії.

... пружки на зебрі не чорні, а білі. В давнину зебри були цілі чорні, — біла барва на їх смугах, це тільки кінчики волосків.

... атомова бомба, хоч яку велику має силу, використовує тіль- ки одну тисячну частину всієї енергії, що її може дати розбиття атому.

... комах на землі так багато, що разом творять вони чотири п'яті всього звіринного світу.

... черепаха може пройти одну милю протягом однієї години. Слизак пролізе цю дорогу впродовж трьох тижнів.

Подала сестр. Оксана Драган

ЛІЧИЛКА

Чи знаєте, що таке лічилка?
Певно не лиш знаєте, але й ча-
сто вживаєте, коли бавитеся в
лови чи в хованку і треба якось
рішити, хто починає гру! Ось
тут і маєте таку лічилку:

Зірвався листочок,
Упав на горбочок.
На горбочку котик спав,
Пробудився і сказав:

— М'яв!

На кого випаде „М'яв”, той бу-
де ловити чи шукати у грі.

Тетяна Душенко

К. Перелісна

О С І Н Ї

Жовкнуть трави в полі,
Квіти у ліску,
Облітає листя
Із дерев в садку.

Сумно вітер виє,
Сонечка нема,
Плачуть хмари сиві —
Літечко мина.

І пташок не чути
В полі і садках,
Листячко зів'яле
Жовкне на стежках.

Л Е Б І Д К А

Квіти, квіти на леваді
І травички подостатком.
Щупає, пасеться радо
Тут погане каченятко.

А Катруся у віночку
Гладить все пір'їнки сірі,
Дивлячись в блискучі очка
Загадочні, як той вирій.

Як у казці Андерсена¹⁾,
Що здійснюється так рідко:
Це не качка сіро-синя,
Це ж прекрасная лебідка.

1) Ганс Христіян Андерсен — відомий на цілий світ данський письменник, що писав чудові казки для дітей. Він і написав казку про погане каченятко, що його всі відштовхували, аж поки воно виростало. Тоді стало ясно, що це не було каченятко, але лебідь, що перевищив красою всі інші домашні птиці.

„ГОТУЙСЬ” ГОВОРИТЬ ДО СВОЇХ ЧИТАЧІВ

Дорогі мої Читачі!

Як бачите, я вже знов прийшов до Вас. А ще скажу Вам на вушко, що тепер, коли берете мене в руки, вже друкується і чергове моє число, листопадове. Незабаром одержите і його. Після нього прийде грудневе, а тоді — починаємо з Богом новий рік. Та Ви всі це добре знаєте, що треба й Вам щось зробити, щоб я до Вас і далше приходив. Знаєте, що? Треба, щоб Ви заплатили передплату на новий рік!

Це робиться дуже просто: передплата виносить тільки два долари. А якщо Ви належите до якогось роя та маєте своїх братчика чи сестричку, вони зберуть від Вас по два долари а

потім будуть щомісяця роздавати Вам все нові мої числа. Якщо ж Ви живете самі, десь далеко від інших українських дітей, перешліть передплату просто на адресу Пласту в Америці („PLAST” Inc., 140-142 2nd Ave., New York 9, N. Y., U. S. A.), бо це тут мене видають. І тоді я буду приходити просто до Вашої хати через цілий рік. Так воно вже мусить бути, що за журнал треба платити. Коли Ваші Батьки і інші поважні старші люди дістають свої журнали чи газети, — мусять за них теж платити. Так, як Ви за мене. Бож треба мене надрукувати на папері та фарбою, а папір та фарба коштують немало. Треба з усіх образків поробити відбитки-клі-

ші, а це теж коштує. Треба мене й розіслати — а за те пошта бере оплату. Тепер вже розумієте, чому за мене треба платити!

А тепер, коли вже розпочав гутірку з Вами, хочу теж і пояснити слова зі словничка, що його бачите збоку. Бо на жовтень, на місяць книжки, підбрала для Вас сестричка Світляна такі слова, що мають щось спільне із книжкою та друком. А сестричка Ксеня ще й намалювала до них образочки.

Отже бачите тут у першу чергу саму книжку. Книжку пише звичайно одна людина. Але трапляються і книжки, що їх пише більше людей разом. Тоді книжка називається „збірник”.

Коли ж такий збірник виходить не лиш один раз, а постійно, скажемо що чверть року, чи щомісяця, тоді він називається „журнал”. Коли ж виходить частіше та містить найбільше вістки про те, що зараз діється у світі, називається „часопис”, або „газета”.

Дома складаємо всі часописи, книжки та журнали на полицки. Якщо полицка має більше поверхів (з-французька „етажів”), тоді називаємо її „етажеркою”.

А велика збірка книжок, чи то вона буде в когось дома, чи при якій школі, чи товаристві, називається книгозбірня або „бібліотека”. Ця назва походить від

Бібліотека —
library —
die Bücherei
(Bibliothek)

Книжка —
book —
das Buch

Журнал —
magazine —
das Journal

Етажерка —
book case —
das Bücher-
gestell

Часопис —
newspaper —
die Zeitung

Друкарня —
printing shop —
die Druckerei.

грецького слова „біблос”, що означає „книжка”.

Тепер же скажіть, чи знате Ви, чого новак на образку видряпався аж на найвищу полицю та ще й розглядається крізь далековид? Бо коли читаємо багато книжок, то пізнаємо так багато, як би самі ми об'їзди-

ли цілий світ та оглянули все, що цікаве в ньому!

От бачите, як багато Ви вже тепер знаєте! А коли будете далі пильно читати книжки, ще більше знатимете!

Готуйсь!

Ваш „Готуйсь”

І. ФРАНКО

Мал. І. Савойка

А це ребус. Назва його по-латині значить „речами”. Бо й справді тут не все написано словами, а більше образками різних речей. „Готуйсь” вже не раз давніше містив такі ребуси. Спробуйте відчитати цей. Буде це неважко, бо тут написаний відомий вірш Івана

Франка. Цей вірш особливо треба згадувати в жовтні, в місяці книжки.

ХЛЯП СТАЄ ДО ЗМАГАНЬ В ЧИТАННІ УКРАЇНСЬКИХ КНИЖОК

(Сцена представляє гарно прибрану новацьку домівку. Братчик Гніздовий сидить за столом, кругом нього новаци, кожен держить по кілька книжок).

БРАТЧИК: *(До 1-го Новака).*

Так, це гарно! Я переглянув всі твої книжки. Вони вдержані чисто, оправлені в папір, щоб не нищилися. Кожна підписана, на знак, що вона твоя. Ти знаєш, що в кожній книжці написано, а ще й умів розказати, як кожну книжку сам собі добув...

1. НОВАК: Братчику, то я дістану перше місце в змаганнях? Я дуже хотів би його дістати!

БРАТЧИК: Пожди, я ще всіх не провірив. Може хто інший буде мати ще кращі осяги.

ХЛЯП: *(Чортик із хвостом закрадається тихенько крізь двері. Його ніхто не поміжає. Говорить до глядачів).* О, то це тут новаци зібралися! Я дуже люблю крутитися поміж новацтвом. Треба б мені лиш якось трохи до них приподібнитися, а то пізнають чортика — і буде біда! Не раз вже таке бувало! Спершу треба мені прибілити хоч дещо лице. Добре, що дорогою захопив у крамниці торбинку з мукою!

(Висипає муку собі на лице). Так тепер мабуть вже добре. Ще б роздобути хустину, бо в них такий звичай, що мусять бути хустина на шиї! *(Пгизає голосно).* А-а-апчих!

2. НОВАК: На здоров'я!

ХЛЯП: Дякую! *(Ще голосніше).* А-а-а-апчих!

2. НОВАК: *(Звертається до нього).* Ов, ти десь простудився!

ХЛЯП: *(Жалісливо).* І то дуже! Ще й тепер дрижу з холоду. Брррр! Коби хоч зав'язати яку хустину на шию — зараз могло б!

2. НОВАК: *(Скидає свою хустину, дає йому).* Маєш візьми собі. Я ще й так не маю доброго діла на сьогодні.

ХЛЯП: *(Покірно).* О, дуже, дуже дякую! *(Одягає хустину кінцями на плегі).*

2. НОВАК: Як ти її одягнув? Це ж не в той бік!

ХЛЯП: Я звик все робити не в той бік! *(Поправляє хустину, підсувається ближче до БРАТЧИКА).*

БРАТЧИК: Добре, хто тепер на черзі?

ХЛЯП: *(Підсувається ще ближче).* Я!

БРАТЧИК: Ти? Я щось собі тебе не пригадую в Гнізді!

ХЛЯП: Якже ні? Я був на

- кожних сходах! *(До гляда-
зів)*. Тільки за дверима!
- БРАТЧИК: Я ж знаю своїх но-
ваків, але твого обличчя якось
собі не пригадую.
- ХЛЯП: О, я мав минулого тиж-
ня страшний випадок: налеті-
ла на мене атомово бомба та
підкинула мене так високо,
що я впав аж на місяці...
- ВСІ: *(Здивовано)*. Аааа!
- БРАТЧИК: Та що ти таке вер-
зеш? Пам'ятай, що новак го-
ворить завжди лиш правду!
- ХЛЯП: *(До глядазів)*. Добре,
що я не новак! *(До БРАТЧИ-
КА)*. О, я завжди говорю тіль-
ки правду!
- БРАТЧИК: Якщо так, то як же
ти повернувся звідтіля на зем-
лю?
- ХЛЯП: Гм... *(Думає)*. Дуже
просто: туди пролітав якраз
штучний сателіт, я вхопився
за його хвіст та так прилетів.
Тільки в цьому сателіті сиділа
собака, та й так покусала ме-
не, що годі й пізнати...
- БРАТЧИК: Хай тобі буде, хоч
в це дуже важко повірити. Так
скажи, які ти книжки читав?
- ХЛЯП: Які? О, різні!
- БРАТЧИК: Але які, вчисли!
- ХЛЯП: Ну... великі, малі, тов-
сті, тоненькі, з образками, без
образків...
- БРАТЧИК: Я не про те питаю!
Скажи, які це були книжки?
- ХЛЯП: В твердій і в м'якій об-
кладинці, в червоній, в синій, в
зеленій...
- БРАТЧИК: Ні, але як вони на-
зивалися?
- ХЛЯП: Таж... книжки!
- БРАТЧИК: Але які були їх на-
головки?
- ХЛЯП: Наголовки?... Гм...
*(Заглядає на верхню книжку,
що їй держить З. НОВАК. Чи-
тає поволі та з трудом)*. С-и-н
Ук-ра-ї-ни...
- БРАТЧИК: Ага, а про що там
пишеться?
- ХЛЯП: Про... про... сина...
- БРАТЧИК: А як він називався?
- ХЛЯП: Дуже гарно називався.
Мені його ім'я дуже подоба-
лося.
- БРАТЧИК: Але ж яке воно?
- ХЛЯП: *(Штовхає З. НОВАКА)*.
Як він називався? Скажи ме-
ні зараз!
- З. НОВАК: *(Відступається)*. Та
не штовхайся! Це негарно!
- ХЛЯП: *(Зрадів)*. О, я вже при-
гадав! Він називався Тане-
штовхайся Ценегарно!
- БРАТЧИК: Як, як? *(Всі смі-
ються)*.
- ХЛЯП: А так! На ім'я Тане-
штовхайся а на прізвище Це-
негарно.
- БРАТЧИК: Ні, такого й на сві-
ті не було! Як же ти читав?
- ХЛЯП: Я дуже уважно читав.
Це такий найновіший спосіб,
що його я сам видумав: кла-
деш голову на книжку і спиш.
І тоді вся мудрість із книжки
сама прийде тобі в голову...
- БРАТЧИК: Так ти мабуть і чи-

Мал. 3. Витанович

тав! Я не можу тебе навіть прийняти до змагань.

ХЛЯП: Братчику, я інші книжки теж читав!

БРАТЧИК: Які саме?

ХЛЯП: (До 4. НОВАКА). Що я це читав?

4. НОВАК: Хіба я знаю, що ти читав? Я ось читав „Лиса Микиту“.

ХЛЯП: (До БРАТЧИКА). О так, я читав „Лиса Микиту“! Як же я міг забути!?

БРАТЧИК: А хто його написав?

ХЛЯП: О, певно, що хтось мусів написати!

БРАТЧИК: Але хто?

ХЛЯП: Я не знаю, бо там не було першої сторінки. Хтось вирвав, видно...

БРАТЧИК: Ну а хто це був Лис Микита?

ХЛЯП: То був... То був такий індійський цар, що знав різні чари та міг перемінитися в лиса, коли лиш захотів. Тоді він мав срібні вуха та золотий хвіст...

БРАТЧИК: Що це за нісенітниця? Я такого нігде не читав!

ХЛЯП: Бачите, братчику: і ви самі не читали, а хочете, щоб я знав!

1. НОВАК: Як ти говориш із братчиком?!

2. НОВАК: Хіба новак так говорить?

3. НОВАК: Ти певно й не новак!

ХЛЯП: (До глядачів). Ого, таки пізнали! Треба втікати, а то лихо буде! (Хоче втікати, новаки хапають його за хвіст, він втікає за двері, новаки всі разом тягнуть хвіст до себе).

1. НОВАК: Держи!

2. НОВАК: Лови!

3. НОВАК: Тягни!

(Хвіст зривається, всі новаки падають покотом).

4. НОВАК: Ай!

1. НОВАК: Ой!

2. НОВАК: Ах!

3. НОВАК: Втік!

4. НОВАК: А що це в нас в руках?

БРАТЧИК: *(Бере обережно хвіст, підносить вгору).*

1. НОВАК: Хвіст!

2. НОВАК: Чортячий хвіст?

3. НОВАК: То це чортик був?

4. НОВАК: Та видно що не новак, а навіть не хлопець, тільки чортик!

БРАТЧИК: Добре, що собі пішов! Я так зразу й міркував, що тут справа якась нечиста. Та тепер ви, чемні хлопці й правдиві новаци, покажіть,

яка різниця поміж вами та ним! *(Сідає за стіл).* Ходи ти, Михасю, зі своїми книжками! Покажи їх та розкажи, що ти прочитав!

2. НОВАК: *(Подає БРАТЧИКОВІ дуже багато книжок).* Я прочитав такі книжки: „Кобзаря” Тараса Шевченка, „Лиса Микиту”, „Малого Мирона” — Івана Франка, „Олесю” Бориса Грінченка, „Шлях велетня” Наталі Ливицької-Холодної, „За сестрою” та „Віддячився” — Андрія Чайковського, „Сина України” Златопольця-Федева, „Хлопці з зеленого бору” Романа Завадовича і...
(Заслона спадає позолі)

Пластунки та пластуни із Денверу, на далекому заході Америки, під час прогулянки.

Новачки „Дзвіночки” із Шікаго разом зі своєю сестричкою Дадюю Турулою, що не тільки всі читають „Готуйсь”, але кожна має в своїй власній книгозбірні всі дитячі українські книжечки, які лиш появилися. Чи не хотіли б і Ви їх мати?

Це світлина із новацького табору „Тарасівка” аж у Сидней в далекій Австралії. На ній бачимо, як наймолодший новак Юрчик Качан звітує командантові братчикові М. Свідерському. Під щоглою маленький пам'ятник Головному Отаманові Симонові Петлюрі та карта України, прикрашена витинками із „Готуйсь”.

Новак, юне орля Зенон Бемко, член роя новаків - самітників „Зайчики”, живе в Сістл, у стейті Вашингтон в північній Америці. В його околиці нема новаків ні новацького табору, а до найближчого новацького табору біля Шікаго — дуже далеко. Тому цього року він не міг бути в новацькому таборі. Зате відбув дві прогулянки та з однієї з них прислав спомин до хроніки свого роя „Зайчики”.

Спомин з прогулянки

В неділю, дня сімнадцятого липня о шостій годині вечора поїхали ми до Державного Лісу Снолкемі на одностижневу прогулянку. На місці були ми в дев'ятій годині вечора. Цієї ночі спали ми під голим небом.

Другого дня ранком розложили шатра та побудували стіл.

Ми ходили на кілька прогулянок. Але найцікавіша була прогулянка до гарячих джерел. Ми йшли стежкою, що колись була залізничним шляхом з Канади до Мексико.

Провідник прогулянки розказував нам, що кілька років тому, коли топилися сніги, була тут велика повінь. Вода позмивала

всі дороги та нанесла великого каміння.

Гарячі джерела впливають зі скелі. Вода наповняє дерев'яні збірники. В них ми купалися. Яких сто метрів від джерел стоїть готель. Його власник хотів спровадити гарячу воду до басейну біля готелю. Вже розпочав був працю. Тоді прийшла повінь і вода змила доїзд до готелю.

На скелях ростуть шпилькові дерева. Трави нема, є тільки камені, покриті мохом. Крім дерев ростуть там цікаві кущики з величезним яснозеленим листям та неприсмним запахом. По-американськи називаються вони „тхорова капуста”, від звірятка тхора, що теж негарно пахне.

**

А з табору новаків „Над Водю” у Зеленому Ярі біля Дітройту дістали ми, крім вітання, що його містили вже у вересні, ще й такого листа:

До

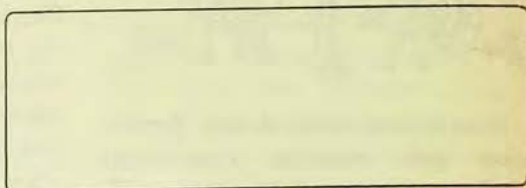
Новацького Журналу
„Готуйсь”

Ми, новаки Округного Табору „Над Водю”, дуже тішимся появою нашого новацького журналика „Готуйсь”. З цієї нагоди, на заклики наших братчиків, ми пересилаємо на пресовий фонд п'ятдесят п'ять доларів та дев'ятдесят один цент (\$ 55.91). З цієї суми двадцять один долар, сорок шість центів вплинуло з датків наших батьків. Коли вони відвідували нас в неділі, при вході до нашого табору стояли два

From:

„P L A S T”, I n c.
140-142 2nd Ave
New York 3, N. Y.

To:

великі скляні слоїки з написами: „Збірка на пресфонд „Готуйсь”. Наші батьки дуже радо склали ці пожертви!

На решту датку (\$ 24.45) склали своїми жертвами такі таборовики: Сторощук Юрій — \$ 2.30, Янчишин Юрій — 50 ц., Стеткевич Орест — 2.30, Ласка Юрій — 80 ц., Пашин Олег — 15 ц., Ткачук Марко — 28 ц., Піджарко Євген — 25 ц., Малкович Євген — 50 ц., Мартинюк Троян — 35 ц., Журківський Олександр — 27 ц., Храпливий Андрій — 45 ц., Кунинський Ігор — 50 ц., Кришталович Богдан — 50 ц., Раковський Володимир — \$ 1.00, Дуб Орест — \$ 1.00, Цап

Андрій — 25 ц., Свищук Іван — 25 ц., Сливинський Володимир — 50 ц., Вовк Віктор — 15 ц., Бровар Борис — 50 ц., Когут Роман — 25 ц., Малимука Ігор — \$ 1.00.

Братчики: Луцький Роман, Стефанюк Роман, Мадич Володимир, Качан Андрій, Посмітюх Богдан, Кошів Ярослав, Петріна Андрій, Старух Теофіль і Когут Тарас — склали разом \$ 10.44.

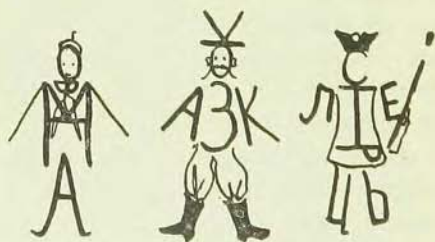
На пам'ятку пересилаємо світлину нашого табору.

Здоровимо новацьким привітом:

Готуйсь!

Табір Пластових Новаків
„Над Водю”

ЗАГАДКА

Ану, вгадайте, хто ці три хлопці? Вгадати не так вже важко, бо кожний із них має напис, хто він такий. А розгадку не забудьте прислати до „Готуйсь”!

Мал. Р. Ваб'юк